

Sygn. akt V KO 90/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **T. J.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 września 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę T. J. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania w trybie art. 37 k.p.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w K. sprawy T. J. , któremu zarzucono popełnienie czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Uzasadniając wystąpienie sąd właściwy miejscowo powołał się na stan zdrowia oskarżonego, potwierdzony opinią lekarską, zgodnie z którą, z uwagi na stwierdzone u T. J. liczne schorzenia mające charakter przewlekły przeciwwskazane jest odbywanie przez niego dłuższych podróży poza miejsce zamieszkania, może natomiast uczestniczyć w postępowaniu sądowym przed sądem w K., gdzie zamieszkuje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w L. uznać należy za zasadny.

W orzecznictwie konsekwentnie wskazuje się, że odstąpienie od zasady właściwości miejscowej sądu, uzasadniające przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego w trybie art. 37 k.p.k., to również pożądane – z punktu widzenia dobra wymiaru sprawiedliwości – doprowadzenie do rozpoczęcia i zakończenia procesu w rozsądnym terminie zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. Jeżeli zatem wykazany za pomocą dowodu z opinii biegłego stan zdrowia oskarżonego jest taki, że nie wyklucza wprowadzenia się przezeń w sądzie, ale jednocześnie utrudnia jego samodzielne stawienie się w sądzie znacznie odległym od jego miejsca zamieszkania i to w takim stopniu, że dojazd bez stosownej opieki lekarskiej mógłby realnie narazić zdrowie oskarżonego na poważny uszczerbek, a nic nie wskazuje na to, aby stan zdrowia miałby się polepszyć, co dawałoby podstawą do okresowego zawieszenia postępowania – uzasadnione jest przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. sądowi równorzędnemu bliższemu miejsca zamieszkania tegoż oskarżonego (zob. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 172 oraz powołane tam orzecznictwo).

Taka sytuacja wystąpiła w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w O.. Powołany przez ten Sąd biegły w wydanej w dniu 13 lipca 2020 r. opinii w sposób jednoznaczny wykazał u oskarżonego ciężką chorobę, mogącą stanowić zagrożenie dla jego zdrowia, której jednak aktualnie nie cechują nasilone objawy uniemożliwiające T. J. udział w postępowaniu przed sądem. Ze względu na przewlekłość tych dolegliwości przeciwwskazane jest jednak odbywanie przez niego dłuższych podróży poza miejsce zamieszkania, natomiast istnieje możliwość uczestnictwa w toczącym się postępowaniu przed Sądem w K.. Biegły wykluczył jednocześnie uczestnictwo w postępowaniu sądowym przed Sądem w O. na okres co najmniej 12 miesięcy.

Uwzględniając powyższe oczywistym jest, że bez odstąpienia od zasady właściwości miejscowej rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn przesunie na bliżej nie dającą się określić przyszłość, to natomiast nie służyłoby dobru wymiaru sprawiedliwości jakim jest –

co zauważono już wyżej – zapewnienie sprawności postępowania i wydanie orzeczenia w rozsądnym terminie.

Kierując się powołanymi okolicznościami, trafnie podniesionymi przez sąd występujący z inicjatywą, sprawę T. J. w całości przekazano do sądu właściwego dla jego miejsca zamieszkania, a takim jest Sąd Rejonowy w K.